

Og kreddum, hjátrú, heimsku
 vér hrundið látum fyrir borð!
 Í grafar jörðum gleysku
 þau gamla tímans orð —
 vér frelsis svarnir synir
 og sannleiks tryggir vinir!

Vor trú er á mátt og megin —
 á megn þess góða', er í oss býr
 og sem er okkar eigin,
 þó alvalds gáfa dýr —
 vér menta' og mannvits synir
 og mannkostanna vinir.

Alt fagurt yndi er oss
 og alt, sem mannlegt er, oss skylt;
 það manndóms lífskraft lær oss,
 vort lætur brjóst upp fyllt:
 vér erum andans synir
 og allra lista vinir.

Vor þjóð er öðrum eftir
 og æfin stutt, en námsbraut löng —
 en höggvið band er heftir,
 ei hroðin braut ei þröng:
 Upp! sterkir stríðsins synir,
 til starfa! bræður, vinir!

Hreint loft! — þá lifnar andi.
 Nú látum storkna' ið dauða blóð!
 Nýtt kveikjum ljós í landi,

Já
 nú
 þé
 þú
 En
 á a
 Mó
 í a
 og
 þú
 Er
 Vén
 En
 að
 sem
 og
 því
 nú